

Beretning SBS 2013 – Lisbeth Weichel

Dead man walking

Der er smukt i Sverige. Man glemmer bare at nyde det, når det gør ondt.

Jeg har set stærke mænd blive svage. Jeg har set erfarne ryttere gå ned. Jeg har set fortvivlelse, smerte og desperation. Det, jeg har set er, hvad fire dages kamp mod bjerge, regn, blæst og landeveje kan føre med sig. Det kan knække enhver.

På den anden side har jeg også set frygtløshed, stædighed og mod. Jeg har set de udmattede fortsætte deres cykeltogt med gummibænke og tomme øjne, i zigzag over mange kilometer. Jeg har set de faldne rejse sig efter 10 minutters hvile og fortsætte med at træde. Jeg har set smerte overvundet og triumf overtage. Det jeg har set er, at det er mennesker med en helt særlig psyke og vilje, der kaster sig ud i et løb som SBS, og jeg er meget beæret over, at have været på landevejen med dem. Det er seje folk.

Man kan kun have ondt et sted ad gangen

Smerte er relativ. Det har jeg lært. Det, der gør ondt kan pludselig forsvinde, fordi noget andet gør mere ondt og tager hele ens opmærksomhed. Man får svært ved at definere, hvor ondt det egentlig

gør i forhold til hinanden, og når man sidder på cyklen flytter smerterne sig. Time for time. Dag for dag.

Jeg stillede til start med en smertende akillessene, og hele den første dag var jeg virkelig smerteplaget i benet. På andendagen ramte vi de første bakker, og jeg fik virkelig ondt i mine knæ. Pludselig oplevede jeg, at min akilles havde 'kørt sig i form', mens mine knæ truede med sammenbrud.

På tredjedagen havde jeg ondt i bagdelen. Øm og rød (ikke sår) af det konstante tryk, og jeg var dybt bekymret over, om jeg kunne holde det ud. På fjerdedagen var det mine skuldre og håndled, der smertede. Jeg kunne næsten ikke løfte højre arm.

Pointen er, at ingen af smerterne forsvandt. Der kom bare nye, mere smertefulde ting til efterhånden som dagene gik. Og når man sætter fokus på den nye smerte, så forsvinder den gamle. Man kan simpelthen kun have ondt ét sted ad gangen, og hurra for det! Ellers var jeg da aldrig kommet igennem.

Dead man walking

Når jeg ser tilbage på løbet, flyder dagene og oplevelserne sammen. Jeg kan ikke helt sige, hvad der skete hvornår eller i det hele taget, hvad de mange timer gik med. Jeg har været en slags dead man walking.

Stærkest står indtrykket af megaregn og monsterbakker. En bil, der kører gennem en vandpyt og smasker en tsunamibølge lige i hovedet på mig, så jeg er ved at falde af cyklen. Vandet der driver ned af ryggen, den svappende siddepude og mine sjaskede strømper. Midt i det billede husker jeg en mand, der sad på en bæk i sin have, midt i skybruddet, iklædt regnjakke og sydvest, bappende på sin pibe, oppe i Norge. Hvad lavede han mon der? Så var der bakkerne, der krummede rygge som en kælen kat, for derefter at vise klør og forårsage smerte. Himmelstræbende asfaltvægge, der skulle forceres, og lår og lægge i en tilstand langt forbi syregrænsen.

Næst derefter kommer fornemmelsen af madlede. At skulle spise – nej æde – konstant, for ikke at gå kold. At tvinge mig selv til at spise pasta klokken fire om morgenen og vingummibamser klokken seks. Drive en nøddetærte i gabet efterfulgt af en æggesandwich. Drikke cola, cocio og æblejuice inden for de samme fem minutters pause. I det hele taget at indtage mad, proteinbarer og enorme mængder sukker uden at nyde det. Tværtimod. Jeg kører med en slikblanding af lakridskonfekt, smarties og vingummi i min lille saddeltaske, og sørger for hele tiden at have noget, der smelter under tungen. Efter en lang dag er tænder og tunge belagt med sukker. Bvaddr. Men det virker!

Der er smukt i Norge. Man glemmer bare at nyde det, når det gør ondt.

Den forunderlige krop

Vi sov sammenlagt 11 timer. Fem den første nat, fire den anden og to den sidste.

Forunderligt nok, gør kroppen bare alt hvad den kan for at efterkomme de ønsker, jeg har til den. Tredje dag sad jeg altså 22 timer i sadlen i streg. Alligevel rejser kadaveret sig efter to timers søvn og arbejder villigt videre i nye 16 timer. Fantastisk.

Kun en enkelt gang på hele turen ramte jeg en fysisk barriere. Ved 18-tiden på sidstedagen gik jeg sukkerkold. Midt på en kilometerlang bakke på vej op til sidste kontrolsted. 75 km fra mål. Pludselig forsvandt mine kræfter. Jeg sakkede agterud. Jeg kæmpede virkelig for at komme op til pausestedet. Da jeg sad der, kunne jeg ikke engang løfte min taske. Ikke skrue kapslen af en vandflaske. Jeg kunne ikke engang snøre mine sko. En helt forfærdelig oplevelse. Og her overrasker den forunderlige krop mig igen. På bare 20 minutter lykkes det mig at genrejse musklerne til dåd, ved at kaste vand og sukker i rigelige mængder på bålet. Derfra kører jeg resten af etappen med gode ben og overskud. Jeg forstår det stadig ikke.

Jeg slap heldigt! De foregående dage havde nogle af mine cykelfæller på skift været meget længere ude i det fysiske morads end jeg kom. Vi var nede at køre 10 km i timen for at vente på de udmattede ben. Vi gjorde ophold for at de kunne ligge i vejsiden og komme til kræfter. Vi skubbede og trak, talte og overtalte. Vi sled sammen og overkom udmattelsen sammen. Og flere gange så jeg, hvordan en håbløs situation pludselig vendte og folk kom stærke igen.

Tre styrt

Et øjeblik uopmærksomhed kan koste dyrt, når man sidder i et felt, og desværre undgik vi da heller ikke styrt på turen. Heldigvis kom ingen alvorligt til skade, men det var nogle grimme oplevelser. Alle tre gange skete det så tæt på mig, at jeg kun med nød og næppe undslap. Lyden af en cykel, der rammer asfalten, metallet der skraber og hviner og klasket af en krop mod vejen. Den lyd sidder prentet dybt og får mig til at krympes. Uha.

Første gang var rytteren bare uopmærksom, da vi skulle køre i depot. Forhjulet eksede og tandhjulet skar sig ind i benet og efterlod et dybt zigzagget kødsår.

Anden gang var rytteren dehydreret og træt og overså en ellers tydelig bom på cykelstien. Krasj. Hverken rytter eller cykel kom til skade.

Tredje gang var blot 30 km fra mål. To ryttere tørner sammen i høj fart ned ad en bakke. Den ene kurer mange, mange meter. Mirakuløst rejser rytteren sig uden en skramme, sætter sig på cyklen og kører med hele vejen hjem. Lidt flænset tøj, men intet alvorligt.

Happy ending

Lige så våde og kolde de første tre dage var, lige så smuk var den sidste. Solen skinnede hele dagen, og jeg fik omsider set, hvor smukt et landskab, vi kørte igennem. Wow. Denne dag bød på den korteste distance og flest højdemeter, og jeg løb gentagne gange tør for vand på grund af varmen. Der var fx 90 kilometer bjergkørsel i 25 graders varme mellem to depoter, og der er de to dunke vand, jeg kan have på cyklen langt fra nok. Men det var altså en virkelig smuk dag. Dagen trak ud. Benene var trætte, folk styrtede, jeg gik sukkerkold... Mange forklaringer.

Efterhånden som vores lille vogntog passerede de lige så trætte solorytterne, hængte de sig på og vores gruppe voksede til en lille karavane. Og da solen sank i et farveorgie af orangerøde nuancer

og mørket faldt på, steg fuldmånen op (ja fuldmånen!) og badede de sidste bakker og søer i sølvskin. Vinden lagde sig totalt, og vi nærmest red som den ensomme cowboy mod de uendelige vidder.

Vi nåede Kristiansand toenhalv time før tidsfristen. Og så for vi vild! Vi kunne simpelthen ikke finde vej til hotellet. Det gik der yderligere en time med, og den totale happy ending kom, da vi – som de sidste – trillede ind foran hotellet, hvor de andre modtog os med klapsalver, kram og lykønskninger. Det var stort. Jeg var stolt. Glad. Jeg gjorde det sgu.

Efterskrift

Dagen efter var jeg noget øm i lårmusklerne, stiv i knæene og havde en let hovedpine. Dag to var ømheden væk. Jeg sov mange timer i løbet af dagen og til aften var jeg frisk nok til at køre MTB-løb i skoven. Nu en uge efter har jeg ingen gener, bortset fra, at musklerne syrer hurtigt til. Jeg har hård hud på håndleddene og i et par striber på balderne, hvor pudekanten har trykket. Intet andet.

Turen var en 'gave' fra drengene til pigerne. De sled sig op for at give os en god oplevelse. Tog alle føringerne, skubbede os og andre op ad bakkerne, når det kneb, fiktede punkteringerne, (vi havde 6 stk) og viste vej. Uden deres indsats var jeg aldrig kommet igennem.

En stor betydning for successen var også vores følgebil, som holdt ved alle kontrolsteder. Her havde vi tørt tøj, energiprodukter, slanger, hjul og dæk. Ja alt, vi kunne få brug for. Føreren af bilen opvartede os. Kørte i forvejen og gjorde værelser klar, bar vores ting ind, sørgede for mad og vand, smurte cyklerne, tjekkede flaskerne... Ja fik os til at føle os som stjerner. Uden ham, var det ikke forløbet så nemt.

Ville jeg gøre det igen? Mnjaeh..tjoeh.. Måske klassikeren Paris-Brest-Paris i 2015.

Opdatering – Januar 2018: Lisbeth kørte to brevet-serier i 2014 og 2015 og var tilmeldt PBP 2015, men måtte på grund af et MTB-styrt opgive at deltage.

Lisbeth forsøger et comeback i 2018 og måske det lykkes også at komme med til PBP 2019?

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
Km : 105,40	Km : 173,90	Km : 326,54	Km : 473,44	Km : 554,83	Km : 635,99	Km : 708,00	Km : 783,60	Km : 973,42	Km : 1046,6	Km : 1128,8	Km : 1203,4
Lieu / Place : Mariager	Lieu / Place : Aarhus	Lieu / Place : Melbystrand	Lieu / Place : Svendljunga	Lieu / Place : Værgårde	Lieu / Place : Uddevalla	Lieu / Place : Ed	Lieu / Place : Fossby	Lieu / Place : Skien	Lieu / Place : Sannidal	Lieu / Place : Arendal	Lieu / Place : Kristiansand
Adresse / Address : Hava/Harbour	Adresse / Address : Hava/Harbour	Adresse / Address : Dattas Pizzeria	Adresse / Address : Dattas Pizzeria	Adresse / Address : McDonalds	Adresse / Address : Gyldenløve	Adresse / Address : ICA	Adresse / Address : Budget Motel	Adresse / Address : Herkules	Adresse / Address : Kafé	Adresse / Address : ICA	Adresse / Address : Budget Motel
Heure de passage : 10:42	Heure de passage : 11:48	Heure de passage : 15:50	Heure de passage : 19:35	Heure de passage : 23:16	Heure de passage : 02:05	Heure de passage : 04:39	Heure de passage : 07:21	Heure de passage : 14:08	Heure de passage : 16:52	Heure de passage : 20:02	Heure de passage : 23:17
Arrival time : 10:42	Arrival time : 11:48	Arrival time : 15:50	Arrival time : 19:35	Arrival time : 23:16	Arrival time : 02:05	Arrival time : 04:39	Arrival time : 07:21	Arrival time : 14:08	Arrival time : 16:52	Arrival time : 20:02	Arrival time : 23:17

Nous remercions toutes les personnes ayant aidé les chiens à traverser le pays. / Our thanks to all officials and helpers involved in the controlling and running of this event.

Sådan ser et fyldt brevet-kort ud. Alle stempler er indhentet. Et dyrebart dokument, som blev afleveret i mål, og nu er på vej til Frankrig for at blive verificeret. Beviset på, at jeg har gennemført SBS2013.

Cykelkontrol i Frederikshavn inden start

Tjekpoint med bananer.

Ved færgen i Helsingør

Nogen, der hepper på Uffe

Øsregn og frostgrader.